

Arrest

nr. 48 960 van 30 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN BROECK, die loco advocaat S. SROKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russisch staatsburger van Avaarse origine, diende samen met uw ouders, A.(...) A.(...) (O.V. 5.951.559) en K.(...) U.(...) (O.V. 5.951.559), en uw broer, A.(...) M.(...) (O.V. 5.951.608), in België een eerste asielaanvraag in op 8 augustus 2006.

In het kader van deze aanvraag verklaarde u uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u in Astrachan problemen kende met de autoriteiten, die u en uw gezin vervolgden wegens lidmaatschap van de Islamitische geloofsgemeenschap van Anguta OMAROV (O.V. 5.055.015).

Op 24 oktober 2008 nam ik aangaande uw eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 24 februari 2009.

Op 20 augustus 2009 vroeg u een tweede maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde hierbij niet naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd sinds de afsluiting van uw eerste asielaanvraag. U verklaarde tevens bij de verklaringen te blijven die u aflegde in het kader van uw

eerste asielaanvraag. U gaf aan zelf geen rechtstreeks contact meer te hebben gehad met personen in uw land van herkomst.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw huidige asielaanvraag blijkt dat u bij de verklaringen blijft die u aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag en dat u ter staving van uw toen aangehaalde problemen nu een aantal nieuwe stukken voorlegt (CGVS, p. 5). U wordt nog steeds door de autoriteiten geviseerd omdat u deel uitmaakt van de Islamitische geloofsgemeenschap van Anguto Omarov.

Er moet echter worden opgemerkt dat de door u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorgelegde stukken de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, zoals ondermijnd in de omstandige motivering van de beslissing die ik op 24 oktober 2008 in het kader van uw eerste asielaanvraag ten aanzien van u nam, niet kunnen herstellen.

Zo dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat de door u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorgelegde documenten, meer bepaald 2 medische attesten met betrekking tot uw moeder, geen enkele bewijskracht hebben ten aanzien van de problemen die u zelf in Astrachan verklaarde gekend te hebben. Beide attesten werden immers opgesteld door een Belgische psychiater en hebben louter betrekking op de gezondheidstoestand van uw moeder. Bijgevolg kunnen zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

Voorts is het opmerkelijk dat u geen idee had of u vandaag in Astrachan officieel gezocht wordt (CGVS, p. 8). Daar komt nog bij dat u zelfs niet meer geïnformeerd heeft naar de stand van zaken in Astrachan aangezien u dit voor uzelf niet interessant achtte (CGVS, p. 8). Gezien de ernst van de door u verklaarde vrees, meer bepaald de vrees gevangen genomen of zelfs omgebracht te worden (CGVS, p. 8), kon nochtans redelijkerwijs van u verwacht worden dat u op zijn minst enige moeite zou ondernemen om de huidige stand van zaken in uw thuisland te achterhalen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen sterk ondermijnd.

Het wekt verder verbazing dat u niet precies kon aangeven wanneer uw problemen begonnen (CGVS, p. 7). U verklaarde dat u sinds het begin van de Tsjetsjeense Oorlog door de autoriteiten vervolgd werd omwille van uw geloof; u bent namelijk lid van de Islamitische geloofsgemeenschap van Anguto OMAROV (O.V. 5.055.015). U kon echter niet precies zeggen wanneer de Tsjetsjeense Oorlog uitbrak (CGVS, p. 7), terwijl u op dat moment zelfs een briefje van uw vader met daarop de begin- en eindjaren van beide Tsjetsjeense Oorlogen in uw handen had. U wist evenmin sinds wanneer precies u deel uitmaakt van deze geloofsgemeenschap (CGVS, p. 7). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het overige door u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorgelegde document, een briefje met een verklaring van uw vader, is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Met dit briefje verklaart uw vader, A.(...) A.(...) (O.V. 5.951.559), dat hij zich tijdens zijn interview op het Commissariaat-generaal vergist heeft wat betreft de begin- en einddata van de Tsjetsjeense Oorlogen. Dit briefje heeft echter geen objectieve waarde en heeft geen enkele bewijskracht ten aanzien van de problemen die u in Astrachan gekend zou hebben.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 juni 2010 een schending aan van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker laat gelden dat de medische attesten met betrekking tot zijn moeder wel van belang zijn gezien hij al van bij het begin van zijn asielprocedure naar de gezondheidstoestand van zijn moeder verwezen heeft. Volgens hem moet daarom minstens aan dit onderdeel van zijn relaas, geloof gehecht worden.

Verzoeker verklaart niet te hebben geïnformeerd naar de situatie in zijn thuisland omdat de Emir van de geloofsgemeenschap uitdrukkelijk gevraagd had er met niemand contact op te nemen.

Dat hij niet precies kon aangeven wanneer zijn problemen begonnen en wanneer de Tsjetsjeense oorlog uitbrak, wijt verzoeker aan zijn jonge leeftijd en aan de traumatische ervaring ervan.

Voorts beweert hij dat het tweede verhoor in het kader van zijn tweede asielaanvraag niet zorgvuldig gebeurde; de manier waarop de bestreden beslissing is gemotiveerd, toont dit volgens hem aan.

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn tweede en huidige asielaanvraag baseert op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Voor wat betreft verzoekers problemen met de autoriteiten wegens zijn lidmaatschap bij de Islamitische geloofsgemeenschap van Omarov, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat bij

beslissing van 24 oktober 2008 van de commissaris-generaal, bevestigd bij arrest nr. 23 547 van 24 februari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van deze problemen.

Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest, staat de ongeloofwaardigheid van deze problemen vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn tweede en huidige asielaanvraag -zijnde twee medische attesten met betrekking tot zijn moeder en een briefje met een verklaring van zijn vader- en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

Wat betreft de bewering van verzoeker dat de medische attesten met betrekking tot zijn moeder wél van belang zijn gezien hij al van bij het begin van zijn asielprocedure naar de gezondheidstoestand van zijn moeder verwezen heeft en dat daarom geloof moet gehecht worden aan zijn relaas, wijst verweerder er terecht op dat verzoeker hierbij volledig voorbijgaat aan het feit dat wat betreft zijn eerste asielaanvraag, er geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde problemen gelet op de talloze tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de verschillende gezinsleden.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat deze twee medische attesten betreffende zijn moeder, geen enkele bewijswaarde hebben ten aanzien van de problemen die verzoeker zelf zou hebben gekend in Astrachan. Beide attesten zijn immers opgesteld door een Belgische psychiater en hebben enkel betrekking op de gezondheidstoestand van verzoekers moeder.

Verzoekers uitleg dat hij geen contact heeft opgenomen met het thuisland omdat de Emir dit vroeg, wordt door de Raad niet aangenomen. De Raad meent immers dat van iemand die zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van bepaalde problemen, enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Uit het administratief dossier blijkt evenwel een manifest gebrek aan interesse van verzoeker. Deze vaststelling keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees voor vervolging. Bovendien wijst verweerder er terecht op dat verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde (zie verhoorverslag van 20 mei 2010, p. 8) dat hij geen contact heeft opgenomen omdat hij dat voor zichzelf niet interessant vond. Bij het gebrek aan belangstelling voegen zich nu nog zijn tegenstrijdige verklaringen om dit gebrek uit te leggen.

Waar verzoeker zijn jeugdige leeftijd aanvoert op het ogenblik van de feiten, wijst de Raad er op dat verzoeker op het ogenblik dat hij zijn land van herkomst verliet, al meerderjarig was.

Bovendien kan van een asielzoeker verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen in zijn asielrelaas naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift staan zo ze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan.

Uit wat voorafgaat volgt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Terecht wijst de commissaris-generaal er in zijn nota van 13 juli 2010 op dat de eerste beslissing inzake het niet in overweging nemen van de tweede asielaanvraag van verzoeker, niet door hem genomen werd -hij is daartoe trouwens niet bevoegd- maar door de gemachtigde ambtenaar van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Voormelde beslissing die door de Raad werd vernietigd, verandert bovendien in niets aan de eerste weigeringsbeslissing van 24 oktober 2008 die bij arrest van 24 februari 2009 van de Raad werd bevestigd.

De Raad besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die zijn geloofwaardigheid herstellen en schaaft zich achter de bestreden beslissing.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.4. De Raad merkt op dat verzoeker geen middelen aanvoert betreffende de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas en bij gebreke aan andere elementen toont verzoeker niet aan dat in zinnen hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE